

NS uudistebulletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1082

09.12.2023 (134)

Michael Kühnen Poliitiline sõdurlus: SA traditsioonid ja vaim

5. osa

POLIITILINE SÕDURLUS SÕJAJÄRGNE PERIOOD (1945-1977)

8. mail 1945 oli Kolmas Reich kapituleerunud - Saksamaa koges sõja halvimat lõppu alates 1648. aastast. Liitlaste võitjad idas ja läänes ei piirdunud oma võimupoliitilise triumfiga ja Saksa riikluse ja suveräänsuse täieliku hävitamisega - nad oskasid ka süstemaatiliselt kõrvaldada igasuguse rahvusliku taastumise võimaluse:

NSDAP koos kõigi oma allüksustega oli keelatud ja laiali saadetud, Reichi juhtkond oli surnud või vangistatud ja pidi peagi langema makaaberi õiguskomöödia, Nürnbergi sõjatribunali ohvriks, natsionaalsotsialistliku liikumise ametnikud kuni väikese kohaliku rühmajuhini olid aastateks interneeritud, sõdurite mass oli sõjavangis ja jäi selleks veel mõneks ajaks. Vahepeal aga asusid Saksa kollaborandid võitjate nimel - jällegi idas ja läänes - looma nukurežiime.

Koos NSDAP-ga oli muidugi ka selle Sturm-Abteilung keelatud ja laiali saadetud. Viimase näite andsid selle Nürnbergi vangistatud juhid seoses võitjate tribunaliga: ka SA-d süüdistati selles, et ta on "kuritegelik organisatsioon"; kuid SA juhtide ühtsus, keda ei kõigutanud ei ähvardused ega lubadused, kes jäid omavahel ühtseks ja oma minevikule truuks, saavutas õigeksmõistmise! Isegi võitjate moonutatud standardite järgi ei olnud SA kuritegelik organisatsioon.

Loomulikult on see otsus meie, natsionaalsotsialistide jaoks väheoluline, sest me ei tunnusta võitjate dikteerimist ei poliitiliselt ega juriidiliselt, kuid meie jaoks on see poliitiliselt oluline, sest 1945. aastast alates kehtinud natsikeeld põhineb Nürnbergi tribunali ajalookäsitlusel, mis tembeldas natsionaalsotsialismi kuritegelikuks ja tegi selle tunnistamise "kriminaalkuriteoks". Peaaegu 40 aastat hiljem - 1985. aasta alguses - pidi SA õigeksmõistmine mängima olulist rolli kohtuprotsessis minu vastu, nagu näidatakse, ja aitama paljastada BRD riigikaitselist õiglust!

Seega kuulub meie traditsioonide mõistmisse ka õigeksmõistev otsus Nürnbergis, isegi võitjate poolne tunnistamine, et SA ei olnud KRIMINAALORGANISATSIOON. See SA traditsiooni uuendatud aspekt on ka viimane: Nagu NSDAP puhul, lõppes 1945. aastal traditsiooni otsene liin. Mõned hajutatud libakomandod - mis moodustati fanaatelistest Hitleri Noortest - olid ajaloolise NSDAP-i viimased otsesed järeltulijad. Kui ka nende tegevus lõppes mõne kuu pärast ning Saksa rahva ümberkasvatamine ja kollaborantide loodud haldusstruktuuride konsolideerimine edenes järjekindlalt, kustus igasugune lootus Kolmanda Reichi võimalikuks taastamiseks. Ajalooline olukord ei nõudnud mitte natsionaalsotsialismi taastamist, vaid järjekindlat uut algust, mille traditsiooni pidid lisaks triumfidele kuuluma ka Kolmanda Reichi vead, mida tuli tulevikus vältida.

Praktiliselt ja organisatsiooniliselt ei saanud esimestel aastatel pärast 1945. aastat üldse midagi teha, sest nii võimalikud kandjad (NSDAP endised ametikandjad) kui ka tulevased võitlejad (Teise maailmasõja rindepõlvkond) olid endiselt interneeritud või sõjavangis. Nendes laagrites aga ühinesid esimesed natsionaalsotsialistid taas ja vandusid edasi võidelda! Kõikides lääne sõjavangilaagrites olid spetsiaalsed osakonnad ja erilaagrid fanaatilistele ja katkematutele natsionaalsotsialistidele; paljud tuhanded sõdurid paigutati sellesse kategooriasse ja nad vabastati alati viimasena - alles 1940. aastate lõpus - kui okupatsioonivabariigid olid juba suures osas konsolideerunud. Aastatel 1945-1949, mis olid otsustava tähtsusega kodanliku süsteemi taastamiseks Läänes, likvideeriti natsionaalsotsialistid täielikult. Ja ometi ei jäänud nad passiivseks: Need, kes olid veel või jälle vabades, alustasid kohe poliitilist tööd. Kõikjal tekkisid väikesed ebaseaduslikud grupid, mis olid kokku pandud ja mida võimaldasid isiklikud tuttavad ja vanad seltskonnakaaslased. Me teame neist vähe. Teised natsionaalsotsialistid osalesid riiklikes organisatsioonides - kultuurikogukondades, noorteühendustes ja parteides.

Varaseima uue alguse avalikus poliitilises elus tegi 31. oktoobril 1945 asutatud DEUTSCHE AUFBAUPARTEI (DAP). Partei asutaja oli Joachim von Ostau, endine NSDAP kohaliku propaganda juht. Sel ajal võis muidugi ainult tõestatavalt antinatsionaalsotsialistlikuks peetav tegelane olla. Selleks tegi von Ostau koostööd

Reinhold Wulle'iga, kes oli Weimari ajal koos von Graefega olnud NSDAP-ga konkureeriva Deutsch-Völkische Freiheitspartei poliitiline juht ja kes oli Kolmanda Reichi ajal olnud koonduslaagris. Samal ajal kui Wulle, kes lükkas tagasi natsionaalsotsialismi, töötas praktiliselt vana-aegse, saksa-natsionaalse parempoolse partei asutamise nimel, millel oli monarhistlik alatoon, tunnistas von Ostau, kes ei olnud valinud lühendit DAP mitte juhuslikult, oma usku rindekogemusse kui Saksamaa poliitilise uue alguse eeskujusse!

Ühes ajalehtede intervjuus võttis ta omal ajal sõna "uuesti esile toodud tolmunud parteimeetodite" ja "tänapäevase partei- ja klassiviha" vastu ning tuletas meelde rindekogukonna mälestust - nimelt, et "rindel ei olnud vahet vabrikuomanikel või töölistel, katoliiklastel või protestantidel, baavlastel või preislustel, ja et seda sõdurliku ühtekuuluvuse vaimu tuleks vaikselt üle kanda ka rahutööle". Kuid need, kellele see üleskutse oleks võinud olla suunatud, olid enamasti ikka veel võitjate leeris; partei sees valitsesid konservatiivsed ja rahvuslik-reaktsioonilised jõud ning koostasid maailmavaatelse programmi kristlike moraaliõpetuste, konservatiivsete konfessioonide, demokraatia tunnustamise ja "sotsiaalse monarhia" nõudmistega. Sellest sisuliselt reaktioonilisest rühmitusest tekkis lõpuks Saksa Parempoolne Partei ja hiljem Saksa Reichspartei (DRP), milles muidugi Saksa natsionalistid ja natsionaalsotsialistid võitlesid endiselt mõju eest. Aprillis 1947 heideti von Ostau DRP-st välja.

Kuid ikka ja jälle osutus rahvussotsialistlik aktivism vanast paremikust paremaks, isegi kui see ei olnud veel leidnud ühtset organisatsioonilist vormi:

Hessenis oli 1945. aasta novembris tekkinud konservatiiv-monarhistlik "Rahvusdemokraatlik Partei (NDP)", mille avalikult natsionaalsotsialistlik tiib saavutas 1948. aasta kohalikel valimistel Wiesbadenis Karl-Heinz Priesteri juhtimisel 24,41%-ga suurejoonelise valimisvõidu. Nende algusaastate kõige dünaamilisemaks natsirühmituseks oli aga vahepeal saanud "Gemeinschaft unabhängiger Deutscher" (GuD), mille oli omakorda asutanud Joachim von Ostau. Nüüd liitusid temaga need natsionaalsotsialistid, kes peagi kuulsaks said - dr Doris, Krüger ja kindralmajor Remer, kes oli 20. juulil 1944. aastal Hitleri vastu sooritanud riigipöörde! GuD-st sai 1949. aasta oktoobris asutatud "Sotsialistliku Reichspartei" tuumik, ainus tõeliselt natsionaalsotsialistlik partei alates 1945. aastast!

Olukord oli SRP jaoks soodne pärast seda, kui parteide asutamine ei sõltunud enam võiduvõimude heakskiidust ja nüüd olid ka paljud interneeritud ja sõjavangid naasnud ning viskusid kohe uuesti võitlusse!

SRP ei olnud tegelikult üks neist kodanlik-natsionalistlikest rühmitustest, mis alates 1945. aastast on nn rahvuslikus laagris oma argpükslikkuse ja

konformismiga valitsenud - see oli noor partei (enamik selle liikmeid oli vanuses 20-40 aastat), see oli rahvuslik liikumine (kõik ametirühmad ja kihid olid võrdselt esindatud ja ühinenud võitluses Reichi taastamise ja ORIGINAALSE natsionaalsotsialismi elluviimise eest - juba tol ajal oli natsiliikumine selgelt ülekaalus revolutsioonilis-sotsialistlik tiib, mis oli loodud 30. juunil 1934. aastal. Juunis 1934, nagu võis juba näha SRP nimetamisest!), see oli sõduripartei (95% selle liikmetest olid endised Wehrmachi liikmed) ja see oli rõhutatult natsionaalsotsialistlik partei (1952. aasta keelukorras süüdistati isegi, et selle juhtkorpuse peamiselt endistest "vanadest võitlejatest" (NSDAP liikmed enne 1930. aastat) ja aktiivsetest natsionaalsotsialistidest ning et ta värvas sellesse juhtkorpusesse teadlikult ja eelistatult selliseid endisi NS ametnikke, et saada Kolmanda Reichi ideede organisatsiooniliseks koondumiskohaks. Sellises võitlevas natsionaalsotsialistlikus liikumises pidi üsna loomulikult tekkima SA traditsiooni kohane võitlusvõimeline eliit, poliitiliste sõdurite tormiüksus.

"Eelseisev poliitiline võitlus selle aasta valimisteks tingis vajaduse luua aktiivne liikumine SRP ringkondades. Nimi ütleb, millist tähtsust tuleb sellele liikumisele omistada. Iga ringkond ja kohalik organisatsioon peab võimalikult kiiresti leidma kõige aktiivsemad inimesed, kes on füüsiliselt, vanuse ja pühendumuse poolest võimelised täielikult pühendumale meie eesmärkidele. Ainult siis, kui meil õnnestub organiseerida meie rahva kiirust, mis peab olema meie mõtte kandjaks, saab meie parteitöö edu. See omakorda eeldab viimase maailmasõja rindesõdurite põlvkonna koondamist. Selle põlvkonna orienteerumine ja aktiveerimine meie eesmärkide järgi tagab mitte ainult meie partei olemasolu, vaid ka meie rahva tuleviku."

Need sõnad "Reichsfront'i" asutamiseskutses räägivad võltsimatult SA traditsioonidest ja vaimust, dokumenteerides seega, et natsionaalsotsialism ja selle kontseptsioon poliitilisest sõdurist ei ole pärast 1945. aastat kadunud." Reichsfront moodustas SRP tuumiku ja koondas neid liikmeid, "kes on valmis ennast isetult meie partei teenistusse panema, osutades sellega oma ohvrivalmidusega rahvale kõrgeimat teenet." See on ka "Reichsfront'i" nimi. Nende loosung on: ***Mina ei ole midagi, minu rahvas on kõik!***

Partei 40 000 liikmest oli 6000 Reichsrinde võitlejat! Pärast suurejoonelist kohalikku ja piirkondlikku valimiste edu (umbes 10 % häältest) keelustati 1952. aasta lõpus sotsialistlik Reichspartei, sealhulgas selle Reichsrinne. Algas natsionaalsotsialismi pikk öö!

Nagu mainitud, moodustasid väikesed ebaseaduslikud rühmitused natsionaalsotsialistide esimese organisatsioonivormi pärast sõda. Siin on kirjeldatud üks hilisem näide sellistest väikestest salaorganisatsioonidest, et ka need pingutused saaks unustusest vabastada: SRP-st täiesti sõltumatu "Freikorps

Deutschland" asutati 17.8.1951 endise Waffen-SS-i liikme Hermann Lampi poolt. See Freikorps koosnes paarikümnest fanaatilisest võitlejast - Hans-Ulrich Rudel oli selle auliige; see tunnustas suuradmiral Dönitzit kui riigipead ja Führeri õigusjärglast. Oma natsionaalsotsialistliku tegevuse tõttu keelustati Freikorps 1953. aasta veebruaris ja selle funktsionäärid arreteeriti Hamburgis. Keelamiskorralduses märgitakse:

"Liikmetelt nõutakse tingimusteta kuulekust ja ranget saladuse hoidmist. Iga liige peab liitumisel allkirjastama kohustusliku vormi ja talle antakse ainult katsenumber või varjunimi. Isegi liikmekaartidele antakse ainult numbrid. Juhtkonna juhiste kohaselt peab liikmeks saamise kohustust ümbritsema "müstiline nimbus", et koondada liikmed "konspiratiivseks kogukonnaks". Liikmetele teatatakse, et hooletuse korral peab igaüks arvestama sellega, et teda "tabab freikorpuse karmus". Programmis kohustuvad freikorpused järgima "NSDAP parteiprogrammi revideeritud 25 punkti".

Nii kujutame me ette esimesi organisatsioonilisi jõupingutusi pärast 1945. aastat. Ja täpselt nii moodustati ja organiseeriti 1970ndate alguses kõikjal iseseisvad NS-kampfgrühmad, millest tähtsaim, NS-Kampfgruppe Großdeutschland (NSKG), on praktiliselt identne Freikorps Deutschlandi uusversioon ja tegutseb täpselt kolmkümmend aastat hiljem (1971-1973). NSKG Põhja-Ameerika välisorganisatsioonist, mida juhib tollal 18-aastane Gerd Lauck, sünnib 1973. aastal siis sõjajärgse perioodi tähtsaim NS-maa-alune liikumine - NSDAP/AO, mis tegutseb tänaseni. Freikorpsi ja NSKG vahel ei ole mingit isiklikku järjepidevust: minu teada ei ole ükski Freikorps Deutschlandi kunagi aktiivne liige pärast 1968. aastat uue põlvkonna NS-liikumises aktiivselt tegutsenud. Kuid poliitilise sõdurluse traditsioon, vaim ja suhtumine tekitavad alati sarnaseid organisatsioonilisi vorme - julgustav näide meie idee surematusest!

Aastad, mis jäävad 1952. aasta SRP keelustamise ja Wolf-Dieter Eckarti kui uue põlvkonna natsionaalsotsialistide esindaja poolt 1968. aasta lõpus toimunud Bund Deutscher Nationalsozialisten (BUNS) asutamise vahele, kujutavad endast meie liikumise ajaloo "natsionaalsotsialismi pikka ööd". Peale "Gauleiterkreisi" endise propagandaministeeriumi riigisekretäri dr Naumanni ümber, mis samuti kuulub veel 1950. aastate alguse pingutuste hulka, ei ole meile teada ühtegi selgelt natsionaalsotsialistlikku organisatsiooni nendel aastatel. Kuid ka ilma selge, organisatsioonilise vormita elab natsionaalsotsialism edasi ja elas üle pika öö. Kaks hoovust tagavad selle ellujäämise:

Paljud rahvussotsialistid, kes kunagi olid organiseerunud SRP-s, kes ei astunud välja nagu enamik või ei tahtnud lasta end korrumppeerida jõukusest, mis nüüd järk-järgult pehendas vana põlvkonna vastupanu, töötasid reaktsioonilistes rahvuslikes poliitilistes organisatsioonides.

Praktiliselt kõik meie praeguse Gesinnungsgemeinschaft'i toetajad vanema põlvkonna hulgast läksid SRP-st DRP ja NPD kaudu, kuni nad lõpuks leidsid tee tagasi uue põlvkonna poolt pärast 1968. aastat üles ehitatud ühemõttelise NS-liikumise juurde, või siis said nad DRP ja NPD noorte liikmetena selliste vanade natsionaalsotsialismi võitlejate poolt. Sellesse seltsimeeste ringi kuuluvad ka kaks ANS-i auliikme Willi Krämer (NSDAP kuldse parteimärgi kandja, endine Reichspropagandaosakonna staabibüroo juhataja ja viimane asetäitja dr. Goebbelsi viimane ametnik Reichsvalitsuses Lõuna - ametikandja SRP-s ja DRP-s, NPD ja ANR-i liige) ja Rüttiliristi kandja Otto Riehs (samuti SRP, DRP ja NPD); sama teed läksid ka NSDAP/AO SA staabiülem ja HJ kuldse aumärgi kandja - mees koodnimega "Armin". Neid kolme tuleks nimetada kui kõigi nende seltsimeeste esindajaid, kes oma isikuga kehastavad natsionaalsotsialistliku liikumise katkematut traditsiooni ja olid end vankumatult lojaalsuses taas kättesaadavaks teinud ka uue põlvkonna NS-liikumises!

Tee DRP, NPD ja teiste rahvuslik-konservatiivsete ühenduste kaudu ei suutnud rahvussotsialismile edu tuua - see teenis ainult idee ellujäämist ajal, mil meie liikumisel ei paistnud olevat vähimatki poliitilist perspektiivi.

Nende aastate ainus edu on seotud endise elukutselise sõduri (Reichswehr alates 1930. aastast) ja hilisema SRP liikme Hans Schiekora nimega, kes liitub 1956. aastal DRP-ga, saab koos oma natsionaalsotsialistlike seltsimeestega Rheinland-Pfalzi liidumaa liiduvabariiki ja pääseb 1959. aastal liidumaa esimehena 5,1%-ga riigikogusse. Kuid 27. jaanuaril 1960 keelatakse DRP Rheinland-Pfalzi haru kui SRP järeltulijaorganisatsioon!

Kuid kuigi natsionaalsotsialism elas ideena sellistes parteides, mis olid organisatsiooniliselt ja propagandistlikult sisuliselt reaktsioonilised, tänu paljudele vaikivatele seltsimeestele edasi, ei mänginud ta seal poliitilise sõduri eluhoiakuna peaaegu mingit rolli: ei DRP ega varajane NPD ei moodustanud SA või Reichsfrontiga võrreldavat organisatsioonilist form: selgelt valitses kodanlik eluhoiak - mitte tööliste ja sõdurite oma -, vaid kodanlik eluhoiak!

Teistsugune oli olukord teise vooluga, mille voolus rahvussotsialism oma pikka ööd üle elas - rahvuslikud noorteühendused! Kuigi ka seal valitses formaalne pühendumine liberaal-kapitalistlikule riigile ja selle demokraatlikule korrale, ja kuigi enamik neist ei olnud teadlikud ja veendunud natsionaalsotsialistid - kasvõi kuueaastastest algava noorteliidu madala vanuse tõttu -, elas siin edasi eluhoiak, mis ühendas sõdurliku hoiaku rahvuspoliitilise pühendumusega. Vanematel oli aga samm selgelt ja üheselt natsionaalsotsialistlikku organisatsiooni astumiseni vaid lühike, nagu peagi selgus, kui SA pärast 1977. aastat reformiti.

Ka süsteem nägi sellises noorsootöös suurt ohtu ja kiusas neid noorteühendusi

pidevalt taga kiusamise ja keelustamisega.

1948/49 alustasid tööd rahvuslikud noorteühendused - selle töö toetajad olid enamasti endised Weimari aja völkisch-natsionaalsete noorteühenduste liikmed ja nooremad HJ juhid. Ja nad võtsid selge seisukoha kujuneva süsteemi suhtes. Näitena võib tuua 1950. aastal SPR-i bürooülema poolt asutatud völkisch-orienteeritud "Gefahrtenschafti" resolutsioonid 1951. aasta veebruarist:

"Me ei ole valmis tegema mingit koostööd praeguste Saksa riigitingimuste kindlustamisel, mida me lükkame tagasi kui igas mõttes ebapiisavat. Me ei tunne mingit sisemist ega välist kohustust praeguse riigi suhtes. Oleme arvamusel, et selle puudusi ei ole võimalik mingi koostööga parandada, vaid need on talle loomuomased."

Kõigist tagakiusamistest hoolimata kuulus kuni 40 000 noort sellistesse riiklikesse noorteühendustesse, enne kui heaolu algus viis ka selles valdkonnas kõva tuumiku sulamiseni. Keelud, aga ka heaolu mõtlemise ahvatlused kujutasid endast kohutavat valikuprotsessi. Keelud olid:

- **Reichsjugend** Wegeneri juhtimisel 1956
 - **Reichsjugend** Hölleri juhtimisel (sõltumatult eelmisest 1959)
 - **Saksamaa rahvuslik noorsugu** keelatud 12.1.1960.
 - **Bund vaterländischer Jugend** (üks kõige paremini organiseeritud ja võimsamaid noortegruppe) keelati 1962. aasta keskel "saksavastaste põhiseadusvastaste tendentside" tõttu.
 - **Bund Nationaler Studenten**, keelatud 1961/62.
- Bad Bergzaberni Stahlhelmi filiaal**, keelatud 1966. aastal.

Kui 17 aastat hiljem, 1. mail 1983. aastal korraldas ANS/NA Bad Bergzabernis esimese natsionaalsotsialistliku maikogunemise pärast sõda, pakkusid Stahlhelmi seltsimehed, kes kuulusid sellesse 1966. aastal keelatud kohalikku rühma, organisatsioonilist tuge. Nii sulgus taas ja taas hävitamatu ideede kogukonna ring. Vaevalt kaks aastat hiljem - 1968. aastal - asutati BDNS, esimene selgelt natsionaalsotsialistlik organisatsioon, millega lõppes pikk öö ja dokumenteeriti nende aastate jooksul edukalt toimunud salajane põlvkonnavahetus!

Nende tumedate aastate kõige karmim ja edukam liikumine oli - nagu mainitud - BVJ, mida näitas selgelt ka mõnede selle võitlejate võitluslik tegevus. Üsna paljud BVJ aktivistid osalesid Saksa vabadusvõitluses Lõuna-Tiroolis:

Näiteks 1963. aastal uuriti 14 noort sakslast, keda kahtlustati Lõuna-Tiroolis toimunud lõhkekehadega seotud rünnakutes; kaks üliõpilast hukkusid sellistes aktsioonides, saades uue põlvkonna poliitiliste sõdurite veretunnistajateks.

Kõige elujõulisemaks organisatsiooniks osutus vanim tänaseni eksisteeriv rahvuslik noorteliikumine - Viikingi Noored (WY).

WJ, mis asutati 1950. aastal Reichsjugend (Reichsjugend) nime all SRP ametniku Matthaedi poolt ja reformiti 1952. aastal koos teiste rühmadega Wiking-Jugend (Viking Youth) nime all, kasvatab lapsi ja noori alates kuuest eluaastast rahvuspoliitilise veendumuse ja sõdurliku ellusuhtumise suunas. Endised ja aktiivsed WJ liikmed mängisid otsustavat rolli meie SA Stormi moodustamisel 8. mail 1977, kuigi organisatsioon ise oli meie suhtes skeptiline ja isegi tõrjuv, kuni me lõpuks 1984. aasta detsembris toimunud ühisoperatsiooni käigus jõudsime seltskondlikult käed külge. Noorteorganisatsioon ei saa panna rõhku poliitilisele võitlusele. WJ töö aga toodab noori võitlejaid, kes, kui nad eakohaselt noorsootööst välja kasvavad, saavad ainult meie ridades sisuliselt töötada ja võidelda!

Elu jätkumist ja nendel aastatel algavat põlvkondade vahetust võib näha ka sõja lõpust alates pidevalt eksisteerinud ebaseaduslikus propagandas. Sellised natsionaalsotsialistide ja juudivastased nn "mustamiskampaaniad" on "pika öö" ajal ainsad üsna avalikud tõendid ellujäämisest. Ja neis näidatakse, et noored mõistavad Kolmanda Reichi sümboloid, tabusid ja ärritavaid sõnu kui protesti märke, kõige radikaalsema ja otsustavama protesti kodanliku süsteemi vastu, mis on võimalik! See arusaamine on oluline, sest ilma selleta on arusaamatu 1968. aastast alates avalikult rahvussotsialistliku liikumise võimalik tekkimine ja edu!

On põnev näha, kuidas ÜKS selline propagandaaktsioon, mille viisid läbi kaks noort BV aktivisti - 23-aastane Arbold Strunk ja 25-aastane Paul Schöner - Kölnis 24. detsembri 1959. aasta öösel juudi sünagoogi vastu, käivitas seni suurima natsionaalsotsialistliku propagandarünnaku - ja seda täiesti ilma igasuguse organiseeritud toetuseta, mis oli tüüpiline 1970. aastatele, ebaseadusliku natsiorganisatsiooni poolt:

Ainuüksi 28.1.1960 registreerisid politseiasutused 685 juudivastast intsidenti; 234 inimest arreteriti! - 76% aktivistidest on alla kolmekümneaastased! Selle propagandarünnaku käigus tuvastati 1960. aastal kokku 1083 aktivisti, kellest 50,3% olid alla 30-aastased! Ei - ka "pika öö" ajal elab natsionaalsotsialism edasi! Väga vähesed neist aktivistidest on organisatsiooniliselt seotud olemasolevate rahvusgruppidega - nad tegutsevad revolutsioonilisest protestihoiakust, mis leiab oma organisatsioonilise väljenduse alles aastaid hiljem!

1966. aastal kirjutas föderaalne kriminaalõiguse reformi komitee tulevase

natsiliikumise potentsiaalid: "Selle kohaselt on põhiseaduse kaitseametid registreerinud nimeliselt umbes 3000 "parandamatut", kes on toime pannud natsistlikke või antisemiitilisi kuritegusid või keda kahtlustatakse selles tungivalt ... Umbes iga neljas süüdimõistetud kurjategija kuulus paremradikaalsesse organisatsiooni. Ülejäänud sümptatiseerisid nende organisatsioonidega. Suur osa fanaatelistest noortest kurjategijatest pärineb keelatud natsionalistlike noorte rühmituste juhtkonnast."

Vaevalt kolm aastat hiljem asutatakse Bund Deutscher Nationalsozialisten - meie liikumise ajaloos algab uus peatükk:

Aastatel 1964-1968 on rahvuslikule laagrile täielikult jäänud mulje NPD üllatavatest valimiste edusammudest - seda kodanliku süsteemiga kohanemise võidukäiku silmas pidades (pääsemine 7 riigikogusse 5-9% ja üle 4000 kohaliku esindaja linna- ja ringkonnaparlamentidesse), hoolimata just kirjeldatud märkimisväärsest potentsiaalidest, ei ole rahvussotsialistlikel organisatsioonidel jõupingutustel mingit võimalust - ega neid ka üritata, nagu seda on tehtud pärast SRP keelustamist. Ka BDNS-i asutamine on poliitiliselt mõttetu. Selle väärtus on sümbolne: Uue põlvkonna esimene natsistlik liikumine on sündinud. Kuid ka Bundi poliitiline kaugmõju on märkimisväärne: 1976. aasta keskel liitusin "Freundeskreis der NSDAP" (NSDAP sõbrad), mis on BDNSi 1969. aasta keelustamisest saadik tegutsenud järeltulijaorganisatsioonina, ja seega on meie tänane Gesinnungsgemeinschaft lõppkokkuvõttes Hamburgi NS-skeene pärija, mille algatasid ja ellu kutsusid BDNS ja Wolf-Dieter Eckart!

Poliitiliselt jõudis natsionaalsotsialism aga alles pärast NPD läbikukkumist 1969. aasta Bundestagi valimistel. Sellest sai natsionaalsotsialistliku vabadusvõitluse tegelik käivitus, mis nüüd aasta-aastalt jõulisemalt algas. Süsteem, mis oli rahumeelsete kodanlike ja kohanevate rahvusdemokraatide vastu võidelnud ja neid agitatsiooniga lüüa saanud, korjas revolutsiooniliste, noorte natsionaalsotsialistide liikumise tekkimist, millega ta ei suutnud toime tulla!

Radikaliseerumine ilmnis juba NPD "Ordnungs-Dienst" (OD) asutamisel, mis muutus vältimatuks NPD sündmuste vägivaldsete häirete tõttu ja millega tekkis sisemise loogika järgi esmakordselt vastu kodanliku NPD juhtkonna tahet potentsiaalselt revolutsiooniline poliitiliste sõdurite võitlusorganisatsioon: paljud neist OD sõjameestest leidsid hiljem tee meieni.

1970. aastal tehti Münchenis katse taastada NSDAP, kuid see ebaõnnestus, nagu ka teine, põhjalikum ja paremini organiseeritud katse 1976. aastal. Paljutootavam oli NS-Kampfgruppen moodustamine, millest tähtsaimast - NSKG - kasvas välja NSDAP/AO, mis töötas välja kõige realistlikuma ja parema kontseptsiooni.

Lisaks nendele parteile suunatud organisatsioonilistele püüdlustele tekivad mitmed teised NS-grupid, mis moodustuvad uue "juhi" ümber. Sellest kõigest ei teki ühtset liikumist - vastupidi: üha suurenev killustatus ja rivaalitsemine domineerivad, mis siiski kasvab arvuliselt mõnesaja ohvri ja valmis aktivistini!

1977 on poliitiliste sõdurite tund, kes esimest korda asetavad end taas teadlikult SA traditsioonidesse ja avavad sellega tee edasi!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitlich Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor an der Tagesordnung. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Mehrheit von Massenmord, Verdrängung, Verfolgung und Verbanung haben nicht ausgereicht, den Kern der germanischen Völker zu zerstören. Adolf Hitler ist zu denken.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich. Wir sind die Schlichter an der Spitze der Bewegung. Die Bewegung ist ewig stark geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die vorwärtliche Gegenart ist ohne Ablauf, die Volkstümlichkeit - gegen alle Massenverbrechen (Völkermord, Genozid, Massenmord) - zu bekämpfen. Keine Mittel und Eisenwerkzeuge, Überlebende und Rassenmischung.

OK "legal" oder "illegal", ob es "Wahlkampf" oder ein "Invasionskrieg" ist, ist Propagandaarbeit notwendig oder auf einem Schicksalsspiel. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS uudistebülletään
www.nsdapao.org

#1005 19.04.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickkõejais zipojums
Intervija ar Molliju
Treviš dala

NSK. Paldies par interviju. Turijai laiki straidit. Uzvara ir mirst!

Jāņem vērā un pierosojiet sapņojumiem dāžu noskaidrošanu vārds.

Mollija Paldies, domā! Dija jautri jauts smiegt ko intervija. Lūdz, atstāt man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pierosojos jūsu tīmekļa vietnes saiti ar interviju. Lūdziet man tīksti teikt manai bodiem visa pasaulē reuztransmisijas. Dabvēz mūsu cīņā ir vīriši apūdi. Tāt reuznāģiņot tīksti! Ar jūsu palīdzību mūsu skaits pieaug ar katru dienu. Paldies mūsu cīņā ir vīriši apūdi, jo katrs vārds ir kā baltā Tumsan un zobens āķis. Mūsu mērķis ir kļūst par pilnīgu, un šī pārmērīgā palīdzība būs visa gals. Katra pretī, pretī un jānā laika, ko dara

the NEW ORDER

Number 179 (179) Founded 1978 April 26, 2022 (179)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware counterforces and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White investigation, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!**

Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes

Sajad raamatud paljudes keeltes

Sajad veebisaidid paljudes keeltes

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Reichlich Himmer
FOR DENMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
English / German Swedish / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDM
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!